

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

navrhovatelů

a) **Spolek Šárecké údolí,**
se sídlem Pod Mlýnkem 68/4, Praha 6 – Dejvice,

b) **Spolek pro Hanspaulku,**
se sídlem U Beránky 2037/7, Praha 6- Dejvice,

obou zastoupených JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem
se sídlem Praha 2, Slavíkova 23

proti

odpůrci

Hlavní město Praha,
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 53/2018 – Celoměstsky významné změny vlny IV (1. část) Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy – v části změny Z 2778/00,

takto:

- I. **Opatření obecné povahy č. 53/2018 – Celoměstsky významné změny vlny IV (1. část) Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy se v části změny Z 2778/00 zrušuje dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková

II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelům a) a b) náhradu nákladů řízení ve výši 23 455,20 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce navrhovatelů.

Odůvodnění:

**I.
Základ sporu**

1. Zastupitelstvo hl. m. Prahy (ZHMP), příslušné podle § 6 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“), za použití § 43 odst. 4 a § 55 odst. 2 stavebního zákona, § 13 a přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, § 171 a následujících zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 188 odst. 4 stavebního zákona vydalo změny:

Z 2756/00, Z 2766/00, Z 2768/00, Z 2774/00, Z **2778/00**, Z 2796/00, Z 2799/00, Z 2801/00, Z 2806/00, Z 2807/00, Z 2810/00, Z 2816/00, Z 2817/00, Z 2823/00, Z 2825/00 a Z 2828/00,

(dále jen „Změny“) Územního plánu SÚ hl. m. Prahy, schváleného usnesením ZHMP č. 10/5 dne 9. 9. 1999, jehož závazná část byla vydána obecně závaznou vyhláškou č. 32/1999 Sb., ve znění obecně závazné vyhlášky č. 10/2001 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 27/2001 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 21/2002 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 30/2002 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 8/2003 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 3/2004 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 7/2004 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 6/2005 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 17/2005 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 24/2005 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 6/2006 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 15/2006 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 23/2006 Sb. hl. m. Prahy a opatření obecné povahy č. 2/2008, opatření obecné povahy č. 3/2008, opatření obecné povahy č. 4/2009, opatření obecné povahy č. 5/2009, opatření obecné povahy č. 6/2009 a opatření obecné povahy č. 7/2009, opatření obecné povahy č. 9/2010 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 10/2010, opatření obecné povahy č. 11/2010 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 12/2010, opatření obecné povahy č. 13/2011, opatření obecné povahy č. 14/2011, opatření obecné povahy č. 15/2011, opatření obecné povahy č. 16/2011, opatření obecné povahy č. 17/2011, opatření obecné povahy č. 18/2011, opatření obecné povahy č. 19/2011, opatření obecné povahy č. 20/2012, opatření obecné povahy č. 21/2012, opatření obecné povahy č. 22/2012, opatření obecné povahy č. 23/2012 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 24/2012, opatření obecné povahy č. 25/2012, opatření obecné povahy č. 26/2012, opatření obecné povahy č. 27/2012, opatření obecné povahy č. 28/2012, opatření obecné povahy č. 29/2012, opatření obecné povahy č. 30/2012, obecné povahy č. 31/2012, opatření obecné povahy č. 32/2013, opatření obecné povahy č. 33/2013, opatření obecné povahy č. 34/2013, opatření obecné povahy č. 35/2013, opatření obecné povahy č. 36/2013, opatření obecné povahy č. 37/2013 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 38/2014, opatření obecné povahy č. 39/2014, opatření obecné povahy č. 40/2014, opatření obecné povahy č. 41/2014, opatření obecné povahy č. 42/2014 opatření obecné povahy č. 44/2015 a opatření obecné povahy č. 45/2015, opatření obecné povahy č. 47/2016, opatření obecné povahy č. 48/2017, opatření obecné povahy č. 49/2017, opatření obecné povahy č. 50/2018 a opatření obecné povahy č. 51/2018.

2. Závazná část uvedené územně plánovací dokumentace byla změněna takto:

1. Nově se vymezují funkční plochy uvedené v příloze č. 1a a č. 1b (lokalizace Změn Územního plánu SÚ hl. m. Prahy).

2. Textová část a grafická část Změn Územního plánu SÚ hl. m. Prahy je uvedena v příloze č. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková

3. Vymezení ploch veřejně prospěšných staveb (dále jen „VPS“) se mění dle přílohy č. 2.
4. Vztah Změn Územního plánu SÚ hl. m. Prahy k zastavitelnému území se mění dle přílohy č. 2.
5. Situování Změn Územního plánu SÚ hl. m. Prahy, týkajících se VPS, je uvedeno v příloze č. 3
3. Ode dne účinnosti těchto Změn Územního plánu SÚ hl. m. Prahy (§ 173 odst. 1 správního řádu) byla doplněna závazná část obecně závazné vyhlášky č. 32/1999 Sb., ve znění obecně závazné vyhlášky č. 10/2001 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 27/2001 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 21/2002 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 30/2002 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 8/2003 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 3/2004 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 7/2004 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 6/2005 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 17/2005 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 24/2005 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 6/2006 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 15/2006 Sb. hl. m. Prahy, obecně závazné vyhlášky č. 23/2006 Sb. hl. m. Prahy a opatření obecné povahy č. 2/2008, opatření obecné povahy č. 3/2008, opatření obecné povahy č. 4/2009, opatření obecné povahy č. 5/2009, opatření obecné povahy č. 6/2009 a opatření obecné povahy č. 7/2009, opatření obecné povahy č. 9/2010 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 10/2010, opatření obecné povahy č. 11/2010 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 12/2010, opatření obecné povahy č. 13/2011, opatření obecné povahy č. 14/2011, opatření obecné povahy č. 15/2011, opatření obecné povahy č. 16/2011, opatření obecné povahy č. 17/2011, opatření obecné povahy č. 18/2011, opatření obecné povahy č. 19/2011, opatření obecné povahy č. 20/2012, opatření obecné povahy č. 21/2012, opatření obecné povahy č. 22/2012, opatření obecné povahy č. 23/2012 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 24/2012, opatření obecné povahy č. 25/2012, opatření obecné povahy č. 26/2012, opatření obecné povahy č. 27/2012, opatření obecné povahy č. 28/2012, opatření obecné povahy č. 29/2012, opatření obecné povahy č. 30/2012, obecné povahy č. 31/2012, opatření obecné povahy č. 32/2013, opatření obecné povahy č. 33/2013, opatření obecné povahy č. 34/2013, opatření obecné povahy č. 35/2013, opatření obecné povahy č. 36/2013, opatření obecné povahy č. 37/2013 (v částečném rozsahu), opatření obecné povahy č. 38/2014, opatření obecné povahy č. 39/2014, opatření obecné povahy č. 40/2014, opatření obecné povahy č. 41/2014, opatření obecné povahy č. 42/2014 opatření obecné povahy č. 44/2015 a opatření obecné povahy č. 45/2015, opatření obecné povahy č. 47/2016, opatření obecné povahy č. 48/2017, opatření obecné povahy č. 49/2017, opatření obecné povahy č. 50/2018, opatření obecné povahy č. 51/2018 a opatření obecné povahy č. 53/2018.
4. Cílem návrhem dotčené změny **Z 2778/00** je změna funkčního využití ploch zátopová území z funkce: čistě obytné /OB/ sady, zahrady a vinice /PS/ na funkci: veřejné vybavení /VV/ Šatovka - zdravotní zařízení, navrhuje se nová zastavitelná plocha na úkor nezastavitelného území. Rozsah řešeného území je 8 603 m². Změna navrhuje plochu veřejné vybavení /VV/ na úkor stávající plochy čistě obytné /OB/ a sady, zahrady a vinice /PS/. Změna rozšiřuje zastavitelnou plochu na úkor plochy /PS/.
5. Navrhovatelé jsou spolky, které sdružují obyvatele území zejména Praha 6 – Dejvic, včetně vlastníků nemovitostí v dotčené lokalitě. Napadají opatření obecné povahy č. 53/2018 v rozsahu změny Z 2778/00 týkající se pozemků p. č. 2234, 2235/1, 2235/2 a 2236 v katastrálním území Dejvice, Praha 6 (dále jen „opatření obecné povahy“) s tím, že jeho přijetím byli zkráceni na svém právu na příznivé životní prostředí, včetně práva na ochranu přírody a krajiny v místě kde sídlí a působí a jehož občany sdružují.

II.

Obsah návrhu a vyjádření odpůrce

6. Žalobci se v první řadě obsáhle vyjadřují ke svému oprávnění návrh na zrušení opatření obecné povahy podat. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 70/97, sp. zn. I ÚS 59/14, dovozují, že jako spolky dlouhodobě vyvíjející činnost týkající se ochrany přírody a krajiny i dalších složek životního prostředí a hodnot v území přírodního parku Šárka - Lysolaje a souvisejících pozemků, jsou oprávněni dovolávat se ochrany pro porušení svých subjektivních práv.
7. Navrhovatel a) Spolek Šárecké údolí je spolkem, který má sídlo na území Praha 6 – Dejvice, Šárecké údolí. Jako hlavní účel a cíle podle stanov si vytyčil ochranu krajinného rázu, včetně jeho kulturní a historické složky a urbanisticko - architektonických charakteristik v Šáreckém údolí a ochranu životního prostředí, přírody a krajiny na území Praha 6 a zejména v Šáreckém údolí, který je páteří přírodního parku Šárka - Lysolaje, včetně péče o přírodní památky v této lokalitě. Účelem, pro který byl založen je též vystupovat jako právnická osoba oprávněná hájit zájmy občanů Šáreckého údolí dotčených procesy a úkony orgánů samosprávy a státní správy.
8. Navrhovatel b) Spolek pro Hanspaulku je spolkem, který má také sídlo v daném území tj. Praha 6 - Dejvice, Horní Šárka. Podle stanov je spolkem občanů pražské čtvrti Dejvice - Hanspaulka v Městské části Praha 6, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a obecně ochrana životního prostředí na území Městské části Praha 6, stejně jako ochrana neurbanizovaných ploch a na ně navazujících ochrana nemovitých památek a architektonicky i urbanisticky zajímavých staveb a souborů staveb na území, jež je zčásti památkovými zónami a přírodním parkem Šárka - Lysolaje s přírodními památkami. Účelem spolku je přispívat k zachování rozvoji přírodní, krajinné, historické, památkové, architektonické a kulturně společenské hodnoty lokality. Podporovat a prosazovat oprávněné zájmy místních obyvatel a rezidentů v oblasti životního prostředí, dopravy, služeb zdravotnictví, bezpečnosti a trávení volného času. Hlavní lokalitou v zájmu spolku jsou území Hanspaulka, Baba, oblast Tiché a Divoké Šárky, Šáreckého údolí a přírodního parku Šárka - Lysolaje, Dejvice, Bubeneč, Střešovice a Vokovice, stejně jako území a neurbanizované plochy, které na tyto lokality navazují. Místní příslušnost spolku zahrnuje zejména celé katastrální území Dejvice, Bubeneč, Vokovice, Střešovice, Veleslavín, Sedlec, Liboc, Lysolaje a Nebušice a dále celé území přírodního parku Šárka – Lysolaje.
9. Oba navrhovatelé vyvíjejí dlouhodobou činnost týkající se ochrany přírody a krajiny i dalších složek životního prostředí.
10. Návrh na zrušení opatření obecné povahy navrhovatelé opírají o sedm důvodů, pro něž je změna Z 2778/00, která se týká pozemků p. č. 2234, 2235/1, 2235/2 a 2236 v katastrálním území Dejvice, Praha 6 ve vztahu k vymezení nového zastavitelného území (veřejné vybavení) na úkor dosud nezastavitelného území (sady, zahrady, vinice) vydána v rozporu se zákonem.
11. Navrhovatelé vymezili tyto důvody podaného návrhu:
 - A) rozporu se zásadami územního rozvoje hlavního města Prahy (rozpor s § 36 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb.),
 - B) rozpor s cíli územního plánování (rozpor s § 18 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb.),
 - C) rozpor s požadavky na činnost v přírodním parku (rozpor s § 12 odst. 1 a 3 zákona č. 114/1992 Sb. a § 15 nařízení hlavního města Prahy číslo 10/2014),
 - D) rozpor s požadavky na činnost v ochranném pásmu přírodní památky (rozpor s čl. 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky hlavního města Prahy číslo 4/1982),

- E) rozpor s požadavky na ochranu nezastavitelných ploch (rozpor s § 55 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb.),
- F) rozpor s požadavky na ochranu zemědělského půdního fondu (rozpor s § 4 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb.).
12. Ad A) Podle § 36 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb. jsou zásady územního rozvoje závazné pro pořizování a vydávání územních plánů. Navrhovatelé tvrdí, že změna Z 2778/00 byla vydána v rozporu se zásadami územního rozvoje hlavního města Prahy a to vzhledem k těmto rozporům s požadavky zásad územního rozvoje města.
13. Podle kapitoly 1 bodu 10 zásad územního rozvoje je prioritou pro zajištění udržitelného rozvoje územní hlavního města Prahy „zvyšovat podíl zeleně a spojovat ji do uceleného systému“. V projednávané věci dochází k záboru plochy stávající zeleně bez náhrady tj. ke snížení podílu zeleně.
14. Podle kapitoly 2.4.2 zásad územního rozvoje je obecnou zásadou územního rozvoje hlavního města Prahy „respektovat vyhlášená velkoplošná i maloplošná, zvláště chráněná území přírody i jiné významné přírodní výtvořy, památné stromy, významné krajinné prvky a skladebné části územního systému ekologické stability, lokality soustavy Natura 2000 a předmět jejich ochrany, chránit přírodní park a rozvíjet zde pouze aktivity, které nenaruší přírodní rámec prostředí.“ Pozemky zeleně dotčené změnou Z 2778/00 se nachází v přírodním parku Šárka - Lysolaje. Tento přírodní park je chráněn pro své dochované přírodní a krajinné hodnoty zejména v Šáreckém údolí. Podstatné rozšíření zastavitelné plochy pro umístění areálu občanské vybavenosti provedené změnou Z 2778/00 je v rozporu s požadavkem zásad územního rozvoje na ochranu přírodního parku a zákazu aktivit narušujících dochovaný přírodní rámec území.
15. Podle kapitoly 2.2.2 bodu d) zásad územního rozvoje je obecnou zásadou územního rozvoje hlavního města Prahy „ve vnějším pásmu respektovat venkovský charakter s tradičním obrazem sídel v krajině“. Rozšíření zastavitelné plochy pro účely zařízení veřejné vybavenosti narušuje dochovaný původní venkovský charakter zástavby Šáreckého údolí a tradiční obraz sídel v tomto krajinném celku.
16. Dále navrhovatelé namítají, že odpůrce neprovedl řádné posouzení souladu změny Z 2778/00 se zásadami územního rozvoje, vypořádal je v zásadě zcela obecným a nepřezkoumatelným a zejména nepravdivým tvrzením, že změna není se zásadami územního rozvoje hlavního města Prahy.
17. Ad B) Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona, územní plánování chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Navrhovatelé namítají, že změna Z 2778/00 jde proti tomuto požadavku stavebního zákona na ochranu krajiny a nezastavěného území, neboť zabírá pro další zástavbu nezastavitelné pozemky a krajinu. Pro prolomení této ochrany v daném případě není dán žádný důvod, naopak jedná se o místo pro zástavbu nevhodné.
18. Jak navrhovatelé dále namítají, odpůrce v odůvodnění změny neuvádí nic, co by odůvodnilo nutnost vymezení nové zastavitelné plochy v daném místě. Odkazuje na urbanistickou studii, která není blíže specifikována. Navrhovatelé mají za to, že odkaz na urbanistickou studii nemůže nahradit odůvodnění daného opatření obecné povahy, neboť ta může být podkladem pro změnu plánů, ale není podkladem závazným a nemůže odůvodnit nezbytnost vymezení nové zastavitelné plochy. Navrhovatelé shrnují, že zelené plochy a její přeměna na zastavitelné území jde nejen proti požadavkům nadřazené územně plánovací dokumentace, ale i stavebního zákona, neboť

nechrání dochovaný krajinný charakter přírodního parku, naopak jej umožněním nové rozsáhlé zástavby narušuje.

19. Ad C) Pod tímto bodem podaného návrhu navrhovatelé citují § 15 nařízení hlavního města Prahy č. 10/2014, o zřízení přírodních parků na území hlavního města v rozsahu, kterým se vymezuje přírodní park Šárka – Lysolaje. Ze znění citovaného ustanovení pak dovozují, že na území přírodního parku je prioritou ochrana krajinného rázu, kdy na území přírodního parku je možno realizovat jen stavby uvedené v odstavcích 2 a dále stavby dle územně plánovací dokumentace, které by se měly omezovat na dostavbu sídel za podmínky nenarušení charakteru lokality. Změna Z 2778/00 přeměnou dosud nezastavitelného území na plochu zastavitelnou, umožňující novou kapacitní výstavbu, porušuje požadavek stavebního zákona i nařízení hlavního města na ochranu krajiny a stávajícího krajinného rázu. Umožnění výstavby komplexu zařízení veřejné vybavenosti je v přímém rozporu s požadavkem nařízení, neboť by došlo k narušení a snížení estetické a přírodní kvality harmonického měřítka a vztahů v rámci dané krajiny.
20. Rozsáhlé komplexy veřejné vybavenosti se na území přírodního parku Šárka - Lysolaje v údolí Šáreckého potoka nevyskytují. Krajinný ráz daného území je charakteristický zejména přírodními plochami a solitérní zástavbou bez větších staveb a zařízení. Tvrzení odpůrce, že se v případě opatření obecné povahy jedná o dostavbu stávajícího sídla, respektujícího dosavadní urbanistický vývoj údolí, navrhovatelé označují za nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nepravdivé.
21. Ad D) Změna Z 2778/00 nerespektuje vyhlášku hlavního města Prahy č. 4/1982 novelizovanou nařízením hlavního města Prahy č. 17/2002, kterým se mění vyhláška NVP č. 4/1982 Sb., o chráněných přírodních výtvořech v hlavním městě Praze. Podle čl. 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky v daném pásmu není dovoleno provádět „jakoukoliv těžbu nebo výstavbu mimo stavby sloužící lesnímu hospodářství a stavby zabezpečující plnění funkce lesů po projednání s orgány státní ochrany přírody.“ Z toho podle názoru navrhovatelů vyplývá, že kromě staveb sloužících lesnímu hospodářství a plnění funkcí lesů nelze v daném ochranném pásmu realizovat jakoukoliv výstavbu. Změna Z 2778/00 vymezuje novou zastavitelnou plochu pro veřejné vybavení tam, kde je tato výstavba právním předpisem zakázána, tedy v místě ochranného pásma přírodní památky Dolní Šárka.
22. Ad E) V tomto bodu podaného návrhu navrhovatelé argumentují rozporem změny Z 2778/00 s požadavky na ochranu nezastavitelných ploch podle § 55 odst. 4 stavebního zákona; podle tohoto zákonného ustanovení je nezbytnost prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch. Navrhovatelé tvrdí, že potřeba vymezení nové zastavitelné plochy však u této změny prokázána nebyla. Podle bodu g) odůvodnění změny Z 2778/00 který v návrhu citují, konstatují, že výstavba domu pro seniory, který má být do struktury zástavby začleněn a podle odpůrce koresponduje s rekreačním charakterem Tiché Šárky, není odůvodněna, neboť dané zařízení lze umístit na jiném místě, kde nebude konfliktní se zájmy ochrany přírody a krajiny a jinými veřejnými zájmy.
23. Navrhovatelé konstatují, že nenaplněnost rozvojových ploch vymezených územním plánem pro veřejné vybavení je v Městské části Praha 6 67,2 %, tedy na území Prahy 6 je dostatek volných zastavitelných ploch určených pro veřejnou vybavenost. I v případě, že by plochu pro dané zařízení bylo vhodné vymežit na určeném místě, jistě tak bylo možno určit menší rozsah tj. jen v pásu při ulici v Šáreckém údolí, jak odpovídá sídelní struktuře daného místa s ponecháním pásu zahrad zadní části pod zalesněným svahem a přírodní památkou Dolní Šárka. Navrhovatelé polemizují s tvrzením odpůrce, že se jedná pouze o korekci vymezení již dnes zastavitelného území, neboť je o nejasné jakou korekci a čeho by se mělo jednat.
24. Ad F) Změnu Z 2778/00 navrhovatelé rovněž označují za rozpornou s požadavky na ochranu zemědělského půdního fondu, nerespektující zásady ochrany zemědělského půdního fondu, jak vyplývá ze zákona č. 334/1992 Sb. S odkazem na § 4 odst. 1 a § 5 odst. 1 tohoto zákona konstatují navrhovatelé, že při vydání změny Z 2778/00 došlo k vymezení další zastavitelné plochy na zemědělské půdě. Nově se zabírá asi 0,6 ha půdy ze zemědělského půdního fondu. Na

území Městské části Praha 6 je přitom množství, jak dosud nevyužitých zastavitelných ploch tak množství ploch nezastavěných a nedostatečně využitých proluk či ploch, které by mohly být získány zbořením přežilých budov a zařízení. Není důvod pro další zábor půdy v zemědělském půdním fondu.

25. Změnou Z 2778/00 navrhovatelé označují rovněž za rozpornou s přílohou čl. 7 část II odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 500/2006 Sb., podle něhož odůvodnění územního plánu musí obsahovat vyhodnocení předpokládaných důsledků navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond, a dále za rozpornou s § 5 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., podle něhož musí být při územně plánovací činnosti vyhodnoceny předpokládané důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond, a to zpravidla ve srovnání s jiným možným řešením. Odůvodnění změny Z 2778/00 takové vyhodnocení neobsahuje.
26. Odpůrce s podaným návrhem nesouhlasil a navrhl jeho zamítnutí.
27. V úvodní části podrobně vylíčil řízení, které předcházelo vydání změny územního plánu hlavního města Prahy a citoval vyjádření dotčených správních orgánů, dále objasnil, že v roce 2015 došlo z podnětu Městské části Praha 6 k rozdělení pozemku parc. č. 2235 na dva pozemky parc. č. 2235/1 a 2235/2 v k. ú. Dejvice, a to za účelem „*zprístupnění sousedního lesního pozemku parc. č. 2237 v k. ú. Dejvice z ulice V Šáreckém údolí při usedlosti Šatovka*“. V návaznosti na to dne 17. 12. 2015 Zastupitelstvo hlavního města Prahy svým usnesením č. 12/32, jeho bodem I/3 změnilo obecně závaznou vyhlášku č. 55/2000 Sb., kterou se vydává Statut hlavního města Prahy, jeho přílohu 7 tak, že odňalo pozemek parc. č. 2235/1 v k. ú. Dejvice na žádost Městské části Praha 6 z její správy; správu pozemku parc. č. 2235/1 následně převzal OCP MHMP. Ve správě Městské části Praha 6 tedy zůstal z původního pozemku parc. č. 2235 jen nový pozemek parc. č. 2235/2. Tím je předurčeno, že pro uvažovaný budoucí areál léčebny nebude pozemek parc. č. 2235/1 využit.
28. K návrhu samotnému zejména uvedl, že územní plán je norma poměrně velmi obecného charakteru, a nelze z něj dovozovat umístění, parametry ani architektonické provedení a počet budoucích budov; pokud se při územním plánování využívá různých modelů a územních studií, pak jen za účelem ověření reálnosti určitého využití dané lokality. Napadené opatření v rozsahu Z 2778/00 samo o sobě nijak nepředurčuje konkrétní umístění, parametry a architektonické provedení uvažované léčebny osob trpících Alzheimerovou chorobou, jeho rozsah v dotčené ploše, nepředurčuje, nakolik v dotčené ploše budou zachovány stávající sady a přírodní útvary, to vše bude řešeno až v možném budoucím územním a stavebním řízení, ve kterém budou obligatorně vzaty v potaz požadavky vyplývající nejen ze stavebních právních předpisů, ale z právních předpisů obecně, včetně právních předpisů, jejich předmětem je ochrana životního prostředí a v jeho rámci ochrana přírody a krajiny. Napadené opatření dokonce ani nepředjímá, že nějaké územní a stavební řízení proběhne a že léčebna v dotčené ploše skutečně vznikne.
29. Na území správního obvodu Prahy 6, potažmo hlavního města Prahy vůbec, se dosud nevyužité plochy, kam by bylo možno nově umístit přiměřeně kapacitní léčebny splňující nezbytná kritéria, nenacházejí. Přitom k úkolům obcí patří i zajištění infrastruktury sociálních pobytových služeb. U některých pobytových služeb, např. dlouhodobých léčeben, je žádoucí, aby se nacházely v odlehlých lokalitách, v klidném prostředí v podstatě venkovského charakteru, v bezprostředním kontaktu s přírodou. Z podstaty věci nadto plyne, že mají-li být taková zařízení umístěna v bezprostředním kontaktu s přírodou, vždy se dostanou do konfliktu se zájmy ochrany přírody a vždy budou znamenat dílčí rozšíření zastavitelného území. Tento obecný nedostatek vhodných ploch se konkrétně projevil při úvahách o zřízení léčebny osob trpících Alzheimerovou chorobou na území Prahy 6. Dotčené území se jeví pro tento účel vhodné i s ohledem na absenci jiného vhodného využití a na potřebu zastavit další chátrání usedlosti Šatovka.
30. Pro plochu s rozdílným způsobem využití PS, kterou v části dotčeného území předpokládal územní plán před Z 2778/00, regulativy připouštějí jako hlavní využití pouze výsadbu ovocných dřevin a vinné révy a jako přípustné využití užitkové a okrasné zahrady. Byla-li tato lokalita

vybrána jako vhodná pro umístění dlouhodobé léčebny, pak je praktičtější umožnit zde umístění zeleně obecně a nepředjímat její charakter a strukturu, což plocha s rozdílným způsobem využití VV umožňuje.

31. Odpůrce upozornil, že s účinností od 1. 1. 2018 zákon č. 225/2017, kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, zrušil v § 55 odst. 4 stavebního zákona povinnost prokázat nemožnost využít již vymezené zastavitelné plochy a ponechal pouze povinnost prokázat vymezení nových zastavitelných ploch. Odpůrce byl v rámci své diskrece konfrontován s tím, že pokud je požadavkem na zařízení tohoto typu umístění v bezprostředním kontaktu s přírodou, pak se jeho umístění s požadavky na ochranu přírody a krajiny nutně dostane.
32. Pokud se týče navazujícího tvrzení obou navrhovatelů, že „i v případě, že by bylo vhodné vymezit plochu pro dané zařízení zde, bylo tak možno nepochybně učinit v menším rozsahu, tj. jen v pásu při ulici V Šáreckém údolí, jak odpovídá sídelní struktuře daného místa, s ponecháním pásu zahrady v zadní části“, pak plocha s rozdílným způsobem využití VV umístění zahrad nevyklučuje a územní plán nemůže předjímat konkrétní podobu dané lokality, to je záležitostí až případného budoucího územního a správního řízení, jak bylo vysvětleno výše.
33. Z těchto důvodů odpůrce nesouhlasí s tvrzeními navrhovatelů, pokud se dovolávají porušení právní ochrany nezastavitelných ploch.
34. Shora uvedené obdobně platí i pro námitku týkající se ochrany zemědělského půdního fondu. Odpůrce uvedl, že před změnou Z 2778/00 územní plán hlavního města Prahy sice předpokládal plochy pro výsadbu ovocných dřevin a vinné révy a jako přípustné využití užitkové a okrasné zahrady, nic z toho zde však dávno neexistuje, celé území je zanedbané a dotčená plocha se nachází a i před změnou Z 2778/00 nacházela uvnitř intravilánu. Odpůrce tedy nesouhlasí s tvrzením navrhovatelů, že Z 2778/00 je v rozporu s požadavky na ochranu zemědělského půdního fondu.
35. Dotčená plocha se nachází v ochranném pásmu přírodní památky Dolní Šárka a na území přírodního parku Šárka – Lysolaje; přírodní památka Dolní Šárka byla vyhlášena vyhláškou č. 4/1982 sb. HMP, přírodní park Šárka – Lysolaje nařízením č. 10/2014 Sb. Změna Z 2778/00 není v rozporu s účelem ani obsahem uvedených právních předpisů hlavního města Prahy, protože, sama o sobě nepředurčuje konkrétní budoucí podobu dotčené lokality.
36. Odpůrce proto nesouhlasí ani s tvrzeními navrhovatelů, že napadené opatření je v rozporu s požadavky na činnost v přírodním parku a s požadavky na činnost v ochranném pásmu přírodní památky.
37. Pokud jde o povinnost „zvyšovat podíl zeleně a spojovat ji do uceleného systému“, vyplývající z části I. bod 10. Zásad hlavního města Prahy, již se navrhovatelé dovolávají, má odpůrce za to, že to v žádném případě nelze vykládat jako absolutní zákaz v kontextu dílčí změny územního plánu snížit podíl zeleně. Součástí napadeného opatření jsou nad to i jiné dílčí změny územního plánu, které naopak rozsah zeleně a nezastavitelných ploch zvyšují.
38. Odpůrce je toho názoru, že napadené opatření, resp. Z 2778, nejenže umožňuje respektovat „původní venkovský charakter s tradičním obrazem sídel“ v Šáreckém údolí, ale tím, že dané ploše přiřadilo kód C míry využití ploch, má potenciál přispět k odvrácení další devastace dotčené lokality.
39. V následujícím vyjádření navrhovatelé setrvali na svém stanovisku o důvodnosti podaného návrhu.
40. Podle názoru navrhovatelů se odpůrce se snaží vyvolat dojem, že přijatým opatřením obecné povahy, jímž došlo ke změně dosud nezastavitelného území na nově vymezené zastavitelné území, se v podstatě ještě „nic nestalo“. Územním plánem není sice rozhodnuto a konkrétním

způsobu zástavby daného místa, nicméně je jím rozhodnuto o stěžejní otázce, zda může být nějaké místo zastavěno nebo nikoli a případně jakým způsobem (jaké jsou funkční a prostorové možnosti zástavby daného území). V řízení o umístění stavby již nelze namítat, že by dané území mělo zůstat nezastavěné, neboť to je již vyřešeno právě územním plánem.

41. Za stávajícího právního stavu se spolky navíc ani nemohou účastnit územních či jiných řízení dle stavebního zákona, tj. možnost a intenzitu zástavby daného místa nebudou již navrhovatelé jako spolky moci ovlivnit v řízení o umístění daných staveb. Aktuální stavební zákon přesunul těžiště řešení přípustnosti výstavby právě do ranějších fází přípravy záměru, tj. právě do fáze územního plánování (pořizování územně plánovací dokumentace), kdy je nutno vyřešit zásadní střety v území. Zásadní otázka využití daného území, tj. zda na dané ploše má zůstat zeleň nebo zda může být zastavěna, není tedy již posuzována v nějakém dalším řízení, ale je řešena právě v procesu pořizování územního plánu.
42. K tvrzení odpůrce ohledně jeho úkolů týkajících se zajištění infrastruktury sociálních služeb navrhovatelé uvedli, že zamýšleného cíle (vybudování léčebny osob trpících Alzheimerovou chorobou nebo jiného obdobného zařízení) by bylo možno dosáhnout změnou využití současného již k zastavění vymezeného území (OB) na plochu VV, případně plošně omezené doplnění této plochy v pásu podél ulice V Šareckém údolí. Tím by došlo i ke splnění požadavku na umístění zařízení „v bezprostředním kontaktu s přírodou“ a zároveň by bylo respektováno to, co při pořizování územního plánu má být respektováno.
43. Navrhovatelé nevidí žádný důvod rozšiřovat zastavitelnost daného území na plochu, která je v kontaktu s lesními porosty a přírodní památkou Dolní Šárka. Plnění úkolu zajištění infrastruktury sociálních služeb bylo možno naplnit i bez „konfliktu“ s požadavky výše uvedených právních předpisů. Plnění daného úkolu ze strany odpůrce se nemůže dít bez ohledu na omezení a limity vyplývající z právních předpisů, tj. v rozporu s požadavky zákonů a vyhlášek uvedených výše.
44. Tvrzení odpůrce, že se vhodné plochy pro dané zařízení na území Hl. m. Prahy, resp. Prahy 6 nenacházejí, je podle názoru navrhovatelů zásadě zpochybněno samotným odůvodněním dané změny, kdy z něj vyplývá, že v Městské části Praha 6 je nenaplňenost rozvojových ploch vymezených územním plánem pro veřejné vybavení 67,2 % (9,8 ha), tj. že na území Prahy 6 je dostatek volných zastavitelných ploch určených pro veřejnou vybavenost (které by bylo jistě možno řešit tak, aby dané zařízení bylo i v kontaktu se zelení).
45. Ve vztahu k Zásadám územního rozvoje hl. m. Prahy (ZÚR) navrhovatelé uvedli, že dle § 36 odst. 5 stavebního zákona jsou zásady územního rozvoje závazné pro pořizování a vydávání územních plánů, tj. územní plán je musí respektovat, a pokud tak nečiní (jako je tomu zde), jedná se o rozpor se (stavebním) zákonem.
46. Navrhovatelé odmítli argument odpůrce, že nezastavitelná plocha vymezená pro sady a vinice (jedná se nyní o zelenou plochu navazující na les) je „zanedbaná“, jako lichý, neumožňující odůvodnit, aby tato plocha byla vymezena jako nově zastavitelná.
47. Za zcela nepravdivé tvrzení navrhovatelé označili tvrzení odpůrce, že se daná plocha nachází i nacházela v intravilánu. Podle navrhovatelů se jedná o území, které je v nezastavěném území (extravilánu), resp. které navazuje na rozsáhlé nezastavitelné území pokračující až k hranicím hl. m. Prahy. Zastavěné plochy jsou zde „vklíněny“ do extravilánu.

Navrhovatelé odkázali na nařízení hl. m. Prahy č. 10/2014 a vyhlášku hl. m. Prahy č. 4/1982 s tím, že v ochranném pásmu přírodní památky (zde Dolní Šárka) není dovoleno realizovat jakoukoli výstavbu (kromě staveb sloužících lesnímu hospodářství), tj. pokud je v tomto ochranném pásmu územním plánem nově umožněna výstavba, jedná se o zřejmý a nepochybný rozpor s uvedenou vyhláškou. Respektování požadavku uvedených vyhlášek nelze „odsouvat“ do fáze územního řízení o umístění jednotlivých staveb, ale je nutno tyto vyhlášky respektovat a splnit právě již v procesu vydávání územního plánu.

III.

Posouzení žaloby

48. Městský soud v Praze (dále též jen jako městský soud) v souladu s § 101d odst. 1 s.ř.s. rozhodl ve věci, jsa vázán rozsahem a důvody návrhu. K problematice řízení a rozhodnutí o zrušení opatření obecné povahy městský soud v první řadě odkazuje na stěžejní judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98 a rozsudek ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74.
49. Jak se podává z první uvedené rozsudku, „*algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.) spočívá v pěti krocích; za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.*“
50. Vedle postupu soudního přezkumu ukládá judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 - 73, nebo ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 – 88) i Ústavního soudu, krajským soudům jistou míru zdrženlivosti. V nálezu ze dne 22. 5. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 30/06 Ústavní soud vyslovil, že do sféry samostatné působnosti obce regulovatelné obecně závaznými vyhláškami ve smyslu ústavním pořádkem garantované územní samosprávy spadají záležitosti, které jsou převážně místního nebo regionálního dopadu a jejichž úprava je v zájmu obce a jejích občanů. Přiměřeně pak lze uvedené závěry vztáhnout též na vydání opatření obecné povahy v těch situacích, kdy jsou vydávány v samostatné působnosti obce.
51. Vydání opatření obecné povahy je výkonem veřejné moci, současně jde však o výkon samostatné působnosti, tedy ústavně zaručeného práva na samosprávu. Opatření obecné povahy tedy představuje určité překlenutí dvou v činnosti veřejné správy tradičních základních forem jednostranných správních aktů: normativních (abstraktních) právních aktů na jedné straně a individuálních (konkrétních) právních aktů na straně druhé. (viz nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 14/07). Územní samospráva tak zahrnuje i rozhodování o rozvoji území příslušného územního samosprávného celku, které bylo státem decentralizováno, svěřeno do jeho samostatné působnosti v rozsahu vymezeném zákonem, přičemž stát do tohoto rozhodování může zasahovat jen v případě porušení takového zákona a způsobem a postupy, které určuje opět jen zákon. Územní samospráva je tedy v takovém rozsahu v otázce přijímání územních plánů ve formě opatření obecné povahy také ústavně zaručeným právem obcí a krajů.
52. Z uvedeného vyplývá, že přezkum vydaného opatření obecné povahy je třeba přísně podřídit algoritmu vytyčenému Nejvyšším správním soudem, a to pouze v rozsahu podaného návrhu.
53. Pokud jde o procesní postavení žalobců – jejich procesní legitimaci, tedy oprávnění podat návrh, nikoli aktivní neboli věcnou legitimaci, tedy oprávněnost návrhu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56), nemá městský soud pochyb o tom, že oběma navrhovatelům svědčí.
54. Judikatura Ústavního jednoznačně konstatuje, že „*v demokratickém právním státě je životní prostředí hodnotou, jejíž ochrana má být realizována za aktivní participace všech složek občanské společnosti, včetně občanských sdružení a nevládních organizací, které mají povahu právnických osob. Diskurs v rámci otevřené společnosti, realizovaný případně též právními prostředky a v řízení před soudy, je pak účinnou zárukou ochrany přírodního bohatství státu (čl. 7 Ústavy)*“ (usnesení ze dne 28. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 486/04). V dalších rozhodnutích se Ústavní soud přihlásil k postulátu interpretace vnitrostátních norem, dotýkajících se životního prostředí, v souladu s Aarhuskou úmluvou. Kromě nálezu sp. zn. Pl. ÚS 14/07, tak učinil též v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2239/07, podle něhož má výklad konformní s Aarhuskou

úmluvou v případě interpretačních alternativ přednost, nověji se pak toto otázkou zabýval v nálezu citovaném navrhovatelem ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14.

55. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, čj. 3 As 126/2016-38, „*věcná legitimace navrhovatele ke zrušení opatření obecné povahy se pak zakládá na podmínce oprávněnosti tvrzení, že byl na svých právech tímto opatřením zkrácen. Navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena a těmto tvrzením musí soud následně přisvědčit. Tyto závěry jsou alfa a omegou posouzení aktivní věcné legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (k tomu srov. náleží Ústavního soudu I. ÚS 59/14). Věcná legitimace chybí nejen tehdy, jsou-li konkrétní tvrzení navrhovatele nedůvodná, ale i v případech, kdy mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele nelze nalézt žádnou souvislost.*“
56. Městský soud v Praze vychází z toho, že oba navrhovatelé jsou spolky se sídlem na Praze 6, sdružující místní občany, jejichž účelem je ochrana přírody a krajiny (o této skutečnosti není mezi účastníky řízení sporu a proto nebylo třeba ji blíže prokazovat). Dotčená plocha se nachází v ochranném pásmu přírodní památky Dolní Šárka a na území přírodního parku Šárka – Lysolaje, procesní legitimace žalobců je proto dána podle § 101a odst. 1 věta první s.r.s.
57. Navrhovatelé formulované důvody podaného návrhu Městský soud v Praze přezkoumal a dospěl k následujícím závěrům.
58. Pokud jde o první tři kroky algoritmu vytýčeného Nejvyšším správním soudem tedy pravomocně odpůrce vydat opatření obecné povahy v mezích zákonem vymezené působnosti a zákonem stanoveným postupem, navrhovatelé nevznášejí v tomto ohledu žádné námítky a rovněž Městský soud v Praze neshledal, že by některá z uvedených podmínek nebyla naplněna. Předmětem soudního přezkumu je proto namítaný rozpor opatření obecné povahy se zákonem.
59. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 - 73, v případě územního plánování jde vždy: „*o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít neschůdné podoby a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje... omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává velkou široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno - není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tímž prostředkem i celé politické společnosti) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.*“ Podle rozsudku téhož soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009 – 76, „*správní soud není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality; kromě splnění kompetenčních a procedurálních požadavků mu však nic nebrání též posoudit, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva (krok č. 4 postupu), popř. zda (i při formálním splnění všech podmínek hmotného práva) nejde o řešení ve vztahu ke konkrétní osobě (navrhovatel) zjevně nepřiměřené, nedůvoditelné či diskriminační, nejde-li o zjevný exces, šikanu apod. (krok 5 postupu přezkumu). Současně s tím je však vždy nutno uvážit, zda takový zásah skutečně představuje reálné a konkrétní porušení práva navrhovatele. Správní soud je tedy povolán rozhodnout, zda mezi navrhovaným využitím území a (z toho plynoucím) omezením dotčeného vlastníka nemovitosti neexistuje, i při formálním dodržení veškerých požadavků hmotného práva, zjevný nepoměr, který nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území obce v souladu s požadavky uvedenými v § 18 stavebního zákona. Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem (zde je ovšem aktivita soudu, s ohledem na aktivní legitimaci vyjádřenou v § 101a odst. 2 a 3 s. r. s., velmi omezená), ale i mezi veřejnými zájmy*“

na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé. Jak již bylo uvedeno, řešení zvolené územním plánem může legitimně omezit výkon vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí (popř. též výkon dalších práv s těmito nemovitostmi spojených - např. práva na svobodné podnikání) a není-li zjištěno, že jde o řešení nezákonné či excesivní, soud se k vhodnosti a účelnosti takového postupu nevyjadřuje.“

60. Městský soud v Praze vyšel ze zjištění a mezi účastníky nebylo sporu o tom, že dotčené pozemky **2234, 2235/2, 2236 a usedlost Šatovka v Šáreckém údolí** nepožívají stejné ochrany. Pozemek parc. č. 2234 je zapsán jako zastavěná plocha a nádvoří, bez další ochrany, pozemek parc. č. 2235/2 jako ostatní plocha, pozemek 2236 je zapsán jako zahrada a požívá ochrany jako zemědělský půdní fond. Všechny parcely jsou součástí ochranného pásma chráněného přírodního výtvaru Dolní Šárka podle čl. 4 vyhlášky hl. m. Prahy č. 4/1982 o chráněných přírodních výtvorech v hlavním městě Praze na lokalitách Barrandovské skály, Kalvarie v Motole, Baba, Dolní Šárka, Podbabské skály, Sedlecké skály, Salabka, Havránska, Trojská, Podhoří, Bohnická údolí, Zámky a jejich ochranných pásmech.
61. Podle § 14 nařízení hlavního města Prahy číslo 10/2014, *přírodní park Šárka – Lysolaje se rozkládá na území městských částí Praha 6, Praha-Nebušice a Praha-Lysolaje. Prostírá se podél Šáreckého (Litovického) potoka od vodní nádrže Džbán po jeho ústí do Vltavy včetně Lysolajského údolí, strže Housle, lesnatých strání Hlásku nad Nebušicemi a dvojitého údolí spadajícího k východu směrem od okraje letiště. Jde o významnou přírodní partii na severozápadním okraji pražského území. Jádrem parku je poměrně hluboké údolí potoka, ostře zříznuté do pevných hornin. Představuje nejzachovalejší přírodní oblast Prahy, jež není narušena ani větší těžbou kamene. Součástí přírodního parku je řada zvláště chráněných území – přírodní rezervace Divoká Šárka; přírodní památky Dolní Šárka, Jenerálka, Vizerka, Zlatnice a Nad Mlýnem. Do soustavy Natura 2000 náleží evropsky významné lokalita Kaňon Vltavy u Sedlce.*
62. Hranice přírodního parku Šárka – Lysolaje se stanoví uzavřeným polygonem, jehož vrcholy jsou určeny v Souřadnicovém systému Jednotné trigonometrické sítě katastrální (S-JTSK).
63. *Význam území spočívá v mimořádně zachovalém přírodním prostředí podpořeném neopakovatelnými krajinnými scenériemi jedinečných estetických hodnot. Přítomnost výrazných terénních dominant, skalních svahů, sevřených soutěsek a značná dynamika terénu v kombinaci s přítomností výrazných přírodních scenérií okolo krajinné osy Šáreckého potoka je na území hlavního města Prahy jedinečná. Výjimečně dobře dochovaný je krajinný ráz na skalnatých svazích Vltavského údolí a v zříznutém údolí meandrujícího Šáreckého potoka od Divoké Šárky přes Tichou Šárku až k Jenerálce. Svahy údolí Vltavy bez výrazných civilizačních zásahů jsou hodnotným přírodním stanovištěm a zásadní estetickou hodnotou celého údolního fenoménu. Údolí Šáreckého potoka je výrazná enkláva harmonické krajiny s neobyčejně plastickým terénem. Plochy potoční nivy jsou v harmonickém kontrastu se skalními dominantami a ojedinělými usedlostmi. Dobře dochovaný je krajinný ráz údolí dolního toku Šáreckého potoka v oblasti Horní a Dolní Šárky a dále údolí Lysolajského potoka včetně zachovalé staré zástavby Lysolají a navazující otevřené polní krajiny. Širší potoční niva Šáreckého potoka se zástavbou má své hodnoty v historických usedlostech a terasovitých zhabradách, které přecházejí do přírodního rámce údolí s lesními porosty a zachovalými fragmenty stepí. Lysolajské údolí je typické harmonickou zástavbou vesnického typu se svažujícími zhabradami. Částečně dochovaný krajinný ráz je v okolí rekreační plochy a vodní nádrže Džbán a údolí Nebušického potoka, přestože vykazuje určité přírodní hodnoty. Málo dochovaný krajinný ráz lze pozorovat v urbanizované části Jenerálky a značně pozměněných plochách přidružené zhabrádkářské kolonie.*
64. Je třeba mít na zřeteli, že předmětem přezkumu je změna územního plánu. Územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje, stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání. Územní plán řeší koncepci uspořádání krajiny a veřejné infrastruktury. Územní plán řeší celé území obce. Představuje relativně obecný nástroj územního plánování, který má za úkol upravit využití území jako celku.
65. Městský soud z uvedených důvodů přisvědčuje odpůrci, že změna územního plánu ještě nepředurčuje konkrétní umístění, parametry a architektonické provedení uvažované léčebny osob

trpících Alzheimerovou chorobou, jeho rozsah v dotčené ploše, nepředurčuje, nakolik v dotčené ploše budou zachovány stávající sady a přírodní útvary, to vše bude řešeno až v možném budoucím územním a stavebním řízení, ve kterém budou obligatorně vzaty v potaz požadavky vyplývající nejen ze stavebních právních předpisů, ale z právních předpisů obecně, včetně právních předpisů, jejich předmětem je ochrana životního prostředí a v jeho rámci ochrana přírody a krajiny.

66. Jednotlivé důvody podaného návrhu městský soud posoudil takto:

Ad A)

Rozpor opatření obecné povahy se zásadami územního rozvoje hlavního města Prahy (rozpor s § 36 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb.)

67. Podle § 36 odst. 5 stavebního zákona *zásady územního rozvoje jsou závazné pro pořizování a vydávání územních plánů, regulačních plánů a pro rozhodování v území.*
68. Obsahu platných Zásad územního rozvoje hl. m. Prahy rovněž mezi účastníky není sporu. Navrhovatelé se dovolávají kapitoly 1 bodu 10 podle kterého: „*Zásady územního rozvoje hl. m. Prahy vycházejí z následujících priorit územního plánování hl. m. Prahy pro zajištění udržitelného rozvoje území pomocí nástrojů územního plánování: Zvyšovat podíl zeleně a spojovat ji do uceleného systému.*“, kapitoly 2.2.2. bodu d), podle kterého ve vnějším pásmu je třeba: „*respektovat původní venkovský charakter s tradičním obrazem sídel v krajině včetně krajinných a stavebních dominant*“, a kapitoly 2.4.2. bodu a), podle kterého je obecnou zásadou územního rozvoje: „*respektovat vyhlášená velkoplošná i maloplošná zvláště chráněná území přírody i jiné významné přírodní výtvoř, památné stromy, významné krajinné prvky a skladebné části územního systému ekologické stability (ÚSES), lokality soustavy NATURA 2000 a předměty jejich ochrany, chránit přírodní parky a rozvíjet zde pouze aktivity, které nenaruší přírodní rámeč prostředí.*“
69. Zásady územního rozvoje jsou nástrojem územního plánování, kterým kraj (zde hlavní město Praha) určuje základní strategii pro rozvoj svého území, tedy základní požadavky na účelné a hospodárné uspořádání území kraje.
70. Podle § 18 odst. 1 stavebního zákona, *cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích.*
71. Městský soud se ztotožňuje s argumentací navrhovatelů, neboť změna Z 2778/00 je zcela zjevně v příkrém rozporu s kapitolou 2. 2. 2. bod d) a kapitolou 2. 4. 2. bod a) Zásad územního rozvoje hl. m. Prahy.
72. Zatím co Zásady územního rozvoje důsledně zohledňují ochranu krajiny a nezastavitelných pozemků v souladu se stavebním zákonem (viz § 18 odst. 4 stavebního zákona a níže uvedená argumentace soudu), jim podřízené opatření obecné povahy směřuje k změně nezastavitelných pozemků na zastavitelné a k předpokládané výstavbě v ochranném pásmu chráněného přírodního parku.
73. Pokud jde o zvyšování podílu zeleně, zde městský soud přisvědčuje odpůrci, že přezkoumávaná změna Z 2778/00 je pouze částí změny územního plánu a pro posouzení, zda v konečném důsledku povede ke snížení zazelenění, by bylo nutné přezkoumat přijaté opatření obecné povahy v celém rozsahu, což však dalece přesahuje rozsah řízení vymezený podaným návrhem.
74. Městský soud v Praze nicméně přisvědčuje prvému důvodu podaného návrhu.

Ad B)

Rozpor s cíli územního plánování (rozpor s § 18 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb.)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková

75. Podle § 18 odst. 4 stavebního zákona, *územní plánování ve veřejném zájmu chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území.*
76. Ochrana nezastavěného území je přitom veřejným zájmem a jedním z cílů územního plánování podle citovaného § 18 odst. 4 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení územní plánování *určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6As 67/2017-38, „uvedené ustanovení nelze chápat tak, že by úplně zapovídalo obci vymezit na svém území nové zastavitelné plochy. Vymezení těchto ploch však musí být odůvodněno zejména s ohledem na potenciál rozvoje území a využití stávajícího zastavěného území, přičemž obligatorní součástí odůvodnění územního plánu je vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.“*
77. Podle § 55 odst. 4 stavebního zákona, *další zastavitelné plochy lze změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.*
78. Městský soud v Praze přisvědčuje navrhovatelům, že opatření obecné povahy postrádá požadované vyhodnocení účelného využití zastavěného území a potřeby nově vymezených zastavitelných ploch.
79. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 AOs 1/2013-85, *„tato skutečnost neznamená, že by pořizovatel územního plánu nebyl povinen odůvodnit potřebu vymezení nových zastavitelných ploch. Na proces pořizování nového územního plánu se totiž nepochybně vztahuje § 18 odst. 4 stavebního zákona, dle něhož je cílem územního plánování určit podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajištění ochrany nezastavěného území a nezastavitelných pozemků. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití zastavěného území. Úkolem pořizovatele územního plánu je dle § 53 odst. 4 přezkoumat soulad návrhu územního plánu právě s cíli územního plánování, zejména s ohledem na ochranu nezastavěného území. Součástí odůvodnění územního plánu pak dle § 53 odst. 5 stavebního zákona musí být výsledek přezkoumání návrhu územního plánu pořizovatelem dle § 53 odst. 4 stavebního zákona a vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.“*
80. Městský soud v Praze konstatuje, že citované rozhodnutí se týká nikoli změny územního plánu, ale pořizování územního plánu, na něž zákonné ustanovení výslovně nepamatuje. Pokud Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že i v tomto případě je aplikace § 18 odst. 4 obligatorní, tím spíše byl odpůrce povinen prokázat potřebu vymezení nových zastavitelných ploch. Jak správně argumentují navrhovatelé, pouhým odkazem na urbanistickou studii odpůrce této povinnosti nedostál.

Ad C)

Rozpor s požadavky na činnost v přírodním parku (rozpor s § 12 odst. 1 a 3 zákona č. 114/1992 Sb. a § 15 nařízení hlavního města Prahy číslo 10/2014)

81. Podle 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992), *krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umístování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.*
82. Podle 12 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., *ke ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, může orgán*

ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území.

83. Podle § 15 nařízení hlavního města Prahy č. 10/2014, *krajinný ráz celého území přírodního parku je chráněn před činnostmi snižujícími jeho estetickou a přírodní kvalitu, harmonické měřítko a vztahy v rámci krajiny, kterou tvoří prostor formovaný terénními útvary, údolími vodotečí, lesními komplexy, plochami rybníků a mokřadních společenstev, jakož i dalšími ekologicky významnými segmenty krajiny včetně rozptýlené zeleně a dřevin rostoucích mimo les.*
84. *Na území přírodních parků nelze umísťovat nové stavby s výjimkou staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále s výjimkou dostavby podle odstavce 3.*
85. *Na území přírodních parků se připouští pouze dostavba stávajících sídelních útvarů, prováděná v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, a to za podmínky, že nenaruší charakter lokality a bude plně respektovat jak její architektonicko-urbanistické hodnoty a kulturní identitu, tak osobité krajinné a přírodní znaky včetně zachovaných pohledových horizontů, typických siluet jednotlivých panoram atických plánů krajinných dominant a podobné charakteristiky místa i oblasti. Sídelním útvarem se rozumí každá jednotka osídlení, která tvoří uzavřený, od jiných jednotek osídlení prostorově oddělený útvar.*
86. Jelikož žádný z dotčených pozemků součástí přírodního parku není, pokládá městský soud tento navrhovateli uplatněný důvod návrhu za neopodstatněný.

Ad D)

Rozpor s požadavky na činnost v ochranném pásmu přírodní památky (rozpor s čl. 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky hlavního města Prahy číslo 4/1982)

87. Podle čl. 4 odst. 3 písm. a) vyhlášky hl. m. Prahy č. 4/1982, *v ochranném pásmu není dovoleno: provádět jakoukoliv těžbu nebo výstavbu mimo stavby sloužící lesnímu hospodářství a stavby zabezpečující plnění funkce lesů po projednání s orgány státní ochrany přírody.*
88. Podle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., *ke umísťování, povolování nebo provádění staveb, změně způsobu využití pozemků, terénním úpravám, změnám vodního režimu pozemků nebo ke nakládání s vodami, ke použití chemických prostředků a ke změnám druhu pozemku v ochranném pásmu zvláště chráněného území je nutný souhlas orgánu ochrany přírody.*
89. Funkcí ochranného pásma je zabezpečení zvláště chráněných území před rušivými vlivy okolí. Ke změně druhu pozemku v ochranném pásmu a k umístění stavby je třeba souhlasu orgánu přírody. Městský soud v Praze přisvědčuje odpůrci, že opatření obecné povahy nepředstavuje budoucí podobu dotčené lokality a podmínky vyplývající z vyhlášky č. 4/1982, jakož i z citovaného § 37 zákona č. 114/1992 Sb., budou řešeny v územním a stavebním řízení.
90. Přesto Městský soud v Praze neupírá argumentaci navrhovatelů racionální jádro. Pokud citovaná vyhláška v ochranném pásmu výstavbu výslovně zakazuje, je více než nejisté, zda se příslušný orgán ochrany přírody uvolí k udělení nezbytného souhlasu s výstavbou, kterou odpůrce zamýšlí. Jinak řečeno, odpůrce již zadal urbanistickou studii a výstavbu zde plánuje (proto ostatně byla změna Z 2778/00 přijata), přesto že vyhláška hl. m. Prahy č. 4/1982 výstavbu v ochranném pásmu přírodní památky zapovídá a z toho důvodu lze sotva očekávat udělení nezbytného povolení k výstavbě v dalších fázích stavebního řízení. Městskému soudu v Praze se postup žalovaného jeví jako stěžejně obhajitelný a ekonomicky nerozumný. Z tohoto důvodu má podaný návrh v tomto bodu rovněž za důvodný.

Ad E)

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Válková

Rozpor s požadavky na ochranu nezastavitelných ploch (rozpor s § 55 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb.)

91. K aplikaci § 55 odst. 4 stavebního zákona se městský soud již blíže vyjádřil pod body 78 a násl. rozsudku. Odpůrce argumentuje změnou zákona s tím, že nově mu zákon ukládá pouze prokázat vymezení nově zastavitelných ploch a k tomu dodává, že má-li být uvažované zařízení v bezprostředním kontaktu s přírodou je konflikt s požadavky přírody a krajiny nevyhnutelný.
92. Argumentace odpůrce je zavádějící v tom, že zákonné ustanovení cituje nedostatečně, § 55 odst. 4 ukládá, prokázat potřebu vymezení nových zastavitelných ploch, jako podmínku pro vymezení zastavitelných ploch změnou územního plánu. Potřeba nově vymezené plochy právě na parcelách nalézajících se v ochranném pásmu přírodního parku však odůvodněna není.
93. Pod bodem G opatření obecné povahy nazvaným „Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch“ je uvedeno: *„Změna požaduje výstavbu komplexu veřejného vybavení, zejména bydlení pro seniory na úkor stávající plochy sady, zahrady a vinice. Představuje nárůst funkce veřejného vybavení v rozsahu 6 337m² na úkor nezastavitelných ploch. Ve vnějším pásmu města změna navrhuje nárůst o 0,63 ha, což představuje nárůst daného typu ploch v městské části Praha 6 o 25,3 %. V městské části Praha 6 je nenaplněnost rozvojových ploch vymezených územním plánem pro veřejné vybavení 67,2 % (9,8 ha), rozloha ploch pro veřejné vybavení zde ve vnějším pásmu od roku 2000 klesla o 0,14 ha tj. o 5,2 %. Návrh nového zastavitelného území je odůvodnitelný vzhledem k umístění komplexu v přírodní lokalitě. Dům pro seniory ve své studii prokazuje vhodnost začlenění do struktury zástavby a koresponduje s rekreačním charakterem Tiché Šárky.“*
94. Městský soud pokládá argumentaci odpůrce za nedostatečnou a vnitřně rozpornou. Zákonnou povinností odpůrce bylo prokázat potřebu vymezení nových zastavitelných ploch. Nic takového však odpůrce ani netvrdí a logicky ani ničím neprokazuje. Uvádí naopak, že má k dispozici 9,8 ha ploch pro veřejné vybavení. Není zřejmé, proč je za této situací potřebný nárůst funkce veřejného vybavení o 6 337 m². Skutečnost, že studie označuje umístění domu pro seniory do stávající zástavby za vhodné, není důkazem, že zde existuje potřeba vymezení nových zastavitelných ploch. Rovněž v tomto ohledu je argumentace navrhovatelů opodstatněná.

F)

Rozpor s požadavky na ochranu zemědělského půdního fondu (rozpor s § 4 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb.)

95. Podle § 4 odst. 1 věta první zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon č. 334/1992 Sb.“) *pro nezemědělské účely je nutno použít především nezemědělskou půdu, nezastavěnou a nedostatečně využitou pozemky v zastavěném území nebo na nezastavěných plochách stavebních pozemků staveb mimo tato území, stavební proluky a plochy získané zbořením přežlých budov a zařízení*
96. Podle § 5 odst. 1 téhož zákona, *aby ochrana zemědělského půdního fondu byla při územně plánovací činnosti prováděná podle zvláštních předpisů zajištěna, jsou pořizovatelé a projektanti územně plánovací dokumentace a územně plánovacích podkladů povinni řídit se zásadami této ochrany (§ 4), navrhnout a zdůvodnit takové řešení, které je z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu a ostatních zákonem chráněných obecných zájmů nejvýhodnější. Přitom musí vyhodnotit předpokládané důsledky navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond, a to zpravidla ve srovnání s jiným možným řešením.*
97. Ochrana zemědělského půdního fondu se týká pouze parcely č. 2236. Grafická část odůvodnění změny Z 2778/00 postrádá výkres předpokládaných záborů půdního fondu, s tím, že změna zábor zemědělského půdního fondu mimo zastavěné území nevyvolá.
98. Argumentace navrhovatelů, kteří vytýkají opatření obecné povahy absenci vyhodnocení důsledků změny na zemědělský půdní fond je namístě. Pro absenci odůvodnění nemůže městský soud přezkoumat, zda podmínky ochrany zemědělského půdního fondu, jak vyplývají z citovaných zákonných ustanovení, byly naplněny a zda zde není jiné, vhodnější řešení. V tomto ohledu

nemůže přezkoumávané opatření obecné povahy obstát pro nedostatek důvodů a nelze, než uzavřít, že z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu je nepřezkoumatelné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

99. Městský soud v Praze konstatuje, že s výjimkou bodu C jsou důvody podaného návrhu z podstatné části odůvodněné. V projednávané věci, jak ostatně sám odpůrce konstatoval, byl v rámci své diskrece odpůrce konfrontován s tím, že pokud je požadavek na umístění zařízení tohoto typu v bezprostředním kontaktu s přírodou, pak se jeho umístěním s požadavky na ochranu přírody a krajiny nutně dostane do rozporu.
100. Respektování územní samosprávy je nutnou součástí právního státu. Ústavní definice tohoto pojmu nemůže být závislá jen na zákonné úpravě, protože by to mohlo vést k libovůli zákonodárce a k narušení samé podstaty principu územní samosprávy, který je jednou ze základních hodnot demokratického a právního státu a který jako ústavní princip musí požívat ústavní ochranu. Stát v rámci dozoru nad územní samosprávou nemůže pozastavit jakékoliv opatření orgánu obce jen proto, že v jeho činnosti shledá protizákonnost s tímto opatřením přímo nesouvisející, nýbrž tak lze učinit jen, jestliže mezi protizákonností jednání orgánu územní samosprávy a napadeným opatřením existuje bezprostřední vztah (viz Koudelka, Z.: Samospráva. Linde Praha, a. s. 2007, s. 87 a násl.). V nálezu sp. zn. IV. ÚS 331/02 Ústavní soud vyslovil, že zásah státu ve smyslu čl. 101 odst. 4 Ústavy nesmí být v rozporu s ústavně zakotvenými znaky samosprávy a je přípustný toliko tehdy, pokud to ochrana zákona nepochybně vyžaduje. Podrobně se k problematice Ústavní soud vyjadřuje též v nálezu ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2200/15
101. V nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, Ústavní soud uvádí: „*při rozhodování o zásahu do samosprávy musí soud náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů, svědčících pro takový zásah, na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit.*“
102. V projednávané věci dochází ke kolizi závazku na ochrany životního prostředí ve smyslu Preambule a čl. 7 Ústavy a práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny s principem tvorby politických rozhodnutí dle čl. 6 Ústavy, s právem na samosprávu podle čl. 8 a čl. 100 odst. 1 Ústavy.
103. Kolizí článku 6 a 7 Ústavy se podrobně zabývá Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5As 49/2016-198, v němž konstatuje: „*stát má sice dbát o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství (čl. 7 Ústavy), ale nemá vysloven zákaz činit politickou úvahu mezi ochranou a využíváním a rozvojem (čl. 6 Ústavy)“... procesní režim přezkumu OOP (stejně jako Ústava) tedy nesnímá výlučnou odpovědnost ze zastupitelských sborů a jiných orgánů a nepřenáší ji na soudy. Pokud by bylo možné proces testování legitimity a zákonnosti napadeného OOP nějak algoritmizovat, a to pro účely konfliktu environmentálního zájmu se zájmem na rozvoji, který byl politicky většinově vyjádřen, bylo by možné aplikovat tento algoritmus: 1. Respektuje rozhodnutí nebo opatření zákonné limity ochrany přírodního bohatství a přírodních zdrojů? 2. Bylo napadené rozhodnutí nebo opatření přijato při plném vědomí důsledků tohoto rozhodnutí, popřípadě jeho variant, z hlediska případných zásahů do přírodního bohatství a přírodních zdrojů? 3. Mohla se veřejnost podílet na definici rámce tohoto posouzení, včetně vznášení připomínek, a pokud nebyly přijaty, byly sděleny věcné důvody? 4. Mohla se veřejnost domáhat jiného řešení nebo žádného řešení, včetně vznášení připomínek, a pokud nebyly přijaty, byly sděleny věcné důvody? 5. Je napadené rozhodnutí nebo opatření přijaté politickou většinou, která je věcně oprávněna daná rozhodnutí či opatření přijímat, přičemž tato většinová politická vůle se vztahuje i na vypořádání připomínek? 6. Je rozhodnutí nebo opatření odůvodněné tak, aby důvody přijatého řešení byly pochopitelné a seznamitelné veřejnosti? 7. Proběhl celý proces přijímání rozhodnutí podle*

daných pravidel a byl dostatečně s ohledem na svou povahu transparentní? 8. Je rozhodnutí nebo opatření sdělné natolik, aby nebyly pochyby o jeho obsahu?

104. Jak Městský soud v Praze již shora konstatoval, procedurální otázky přijetí opatření obecné povahy nejsou předmětem přezkumu jednak proto, že městský soud sám žádné vady neshledává, zejména pak proto, že nejsou obsahem podaného návrhu. Pokud jde o odůvodnění opatření obecné povahy v části, která je návrhem napadena a jeho sdělnost, Městský soud v Praze vytkl přijaté změně Z 2778/00 částečnou nepřezkoumatelnost (viz bod 99 rozsudku).
105. K zásadnímu porušení vymezených principů došlo ve vztahu k bodu 1 a 2 Nejvyšším správním soudem předestřenému testu.
106. Zákonné limity ochrany přírodního bohatství a přírodních zdrojů nejsou respektovány. Přijatá změna Z 2778/00 je v rozporu se zásadami územního rozvoje hlavního města Prahy, s cíli územního plánování, s požadavky na činnost v ochranném pásmu přírodní památky a s požadavky na ochranu nezastavitelných ploch. Pokud jde o ochranu zemědělského půdního fondu, nelze opatření obecné povahy přezkoumat.
107. Opatření obecné povahy zjevně nepředjímá možné důsledky přijaté změny na území přírodního parku a nezabývá se jinými, šetrnějšími variantami. Za klíčové pochybení pokládá městský soud skutečnost, že dotčené pozemky se nacházejí v ochranném pásmu přírodního parku. Odpůrce přijetím Změny Z 2778/00 nerespektuje klíčový význam ochranného pásma. Smyslem ochranného pásma je zakotvit jakési přechodové (v praxi ochrany přírody se uvádí i přívlastek "nárazníkové") pásmo mezi konkrétním zvláště chráněným územím a vnější (zvláště nechráněnou) povětšinou kulturní/urbánní krajinou. Pokud budou dotčené pozemky zastavitelné, otevře se prostor pro výstavu v ochranném pásmu a hranice přírodního parku zůstane obnažena, bezprostředně sousedící s plánovaným objektem občanské vybavenosti. Z hlediska ochrany přírodního bohatství pokládá Městský soud v Praze takový stav za nepřijatelný. Ve stávající podobě nemůže opatření obecné povahy v rozsahu změny Z 2778/00 obstát a Městský soud v Praze je proto zrušil a to ke dni právní moci rozsudku.
108. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.r.s. ve věci úspěšným navrhovatelům náleží právo na náhradu nákladů řízení, které činí 5 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek každým z navrhovatelů (celkem 10 000,-Kč). Odměna za právní zastoupení byla stanovena podle vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“).
109. Podle § 9 odst. 4 vyhlášky činí výše odměny z tarifní hodnoty 50 000,-Kč částku 3 100,-Kč za každý úkon právní služby, snížená o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky při zastupování dvou účastníků. Výše odměny činí 2 480,-Kč. Podle § 11 odst. 1 soud přiznal navrhovatelům odměnu za tyto úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení (písm. a), písemné podání nebo návrh ve věci samé (písm. d), po dvou úkonech právní služby za každého navrhovatele (celkem 9 920,-Kč). Dále náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 vyhlášky) ve výši 300,-Kč za každý úkon právní služby celkem 1 200,-Kč. Navrhovatelům náleží rovněž DPH ve výši 21%. Celková výše nákladů řízení činí 23 455,20 Kč. Městský soud v Praze uložil žalovanému uhradit žalobcům náklady řízení k rukám jejich právního zástupce a ke splnění uložené povinnosti mu stanovil lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. září 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu